

ในปัจจุบันมีการกระทำความผิดเกี่ยวกับเครื่องหมายที่ใช้ระบุตัวบุคคลมากยิ่งขึ้น เนื่องจากการทำธุรกรรมโดยใช้เครื่องหมายที่ใช้ระบุตัวบุคคลส่วนใหญ่เป็นกระทำผ่านระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ที่คู่กรณีไม่จำเป็นต้องพบปะเห็นหน้ากันหรือไม่ต้องรู้จักกันมาก่อน หากพิจารณาเพียงว่าเครื่องหมายที่นำมาใช้นั้นเป็นของที่แท้จริงที่ธนาคารหรือบริษัทผู้ให้บริการทำขึ้นจริงหรือไม่ จึงเป็นช่องทางให้กลุ่มคนร้ายสามารถกระทำความผิดได้ง่ายขึ้นและกำลังสร้างความเสียหายอันส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจและผู้บริโภคอย่างกว้างขวาง โดยที่กฎหมายของแต่ละประเทศที่มีอยู่เดิมไม่อาจที่จะนำมาปรับใช้เพื่อลงโทษกับการกระทำความผิดดังกล่าวได้ เนื่องจากเครื่องหมายที่ใช้ระบุตัวบุคคลบางประเภทอาจจะไม่มีลักษณะที่เป็นทรัพย์สินหรือเป็นเอกสารตามกฎหมาย และเป็นการกระทำความผิดที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดหลายรูปแบบ จึงจำเป็นต้องมีการแก้ไขกฎหมายที่มีอยู่เดิมให้ครอบคลุมการกระทำความผิดดังกล่าว ซึ่งประเทศต่าง ๆ มีนิติวิธีในการปรับใช้กฎหมายกับการกระทำความผิดดังกล่าวที่แตกต่างกัน ได้แก่ ประเทศสหรัฐอเมริกา แก้ไขปัญหาโดยการบัญญัติขึ้นเพื่อให้บังคับเป็นการเฉพาะ เช่น Truth in Lending Act 1974 , The Credit Card Fraud Act 1984 , Identity Theft and Assumption Deterrence Act 1998 และ The Counterfeit Access Device and Computer Fraud and Abuse Act 1984 ซึ่งในระดับมลรัฐต่าง ๆ ได้มีการนำหลักการของพระราชบัญญัติทั้ง 4 ฉบับข้างต้นไปบัญญัติรับรองไว้ในกฎหมายของตนเองเช่นกัน ส่วนประเทศอังกฤษได้แก้ไขปัญหาก็เกี่ยวกับการกระทำความผิดดังกล่าวโดยการนำกฎหมายที่มีอยู่เดิมมาปรับใช้กับลักษณะของการกระทำความผิดแต่ละประเภท เช่น Theft Act 1968 และ 1978 , Forgery and Counterfeiting Act 1981 และ Computer Misuse Act 1990 เป็นต้น

สำหรับประเทศไทยก็ได้มีการบัญญัติกฎหมายขึ้นมาใหม่ใช้บังคับเฉพาะเช่นกัน โดยการแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา ตามพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 17) พ.ศ. 2547 เพื่อให้บังคับร่วมกับบทบัญญัติของประมวลกฎหมายอาญาฉบับเดิม เช่น ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน ความผิดเกี่ยวกับเอกสาร ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น แต่บทบัญญัติดังกล่าวก็ยังไม่ครอบคลุมการกระทำความผิดในบางลักษณะได้ เช่น นิยามศัพท์ของคำว่า บัตรอิเล็กทรอนิกส์ ตามมาตรา 1(14)(ข) นั้น ไม่ได้ครอบคลุมถึงข้อมูล รหัส หมายเลขบัญชี หมายเลขชุดทางอิเล็กทรอนิกส์ หรือเครื่องมือทางตัวเลขใดๆ ที่ผู้ออกได้ออกให้แก่ผู้มีสิทธิใช้ โดยมีการออกบัตรอิเล็กทรอนิกส์ตามความหมายในข้อ (ก) ให้ด้วย จึงทำให้หากมีการนำรหัสข้อมูลหรือ

หมายเลขชุดดังกล่าวไปใช้ย่อมไม่เป็นความผิด หรือการใช้บัตรอิเล็กทรอนิกส์ซึ่งในขณะที่ได้รับมา ไม่รู้ว่าเป็นบัตรอิเล็กทรอนิกส์ปลอม หากมารู้ภายหลังแล้วนำออกใช้ย่อมไม่เป็นความผิด ตามมาตรา 269/4 วรรคแรก และจะถือว่าเป็นความผิดตามมาตรา 269/5 ก็ไม่ได้ เนื่องจากการ กระทำความผิดตามมาตรา 269/5 จะต้องเป็นการใช้บัตรอิเล็กทรอนิกส์ที่แท้จริงของผู้อื่น โดยมีขอบ นอกจากนั้น ตามมาตรา 269/4 วรรคสอง ยังกำหนดให้เฉพาะการจำหน่ายหรือมีไว้เพื่อ จำหน่ายซึ่งบัตรอิเล็กทรอนิกส์ที่ทำปลอมหรือดัดแปลงขึ้นเป็นความผิด หากเป็นการจำหน่ายหรือ มีไว้เพื่อจำหน่ายซึ่งบัตรอิเล็กทรอนิกส์ที่แท้จริงซึ่งได้มาจากการกระทำความผิดแล้ว การกระทำ ดังกล่าวย่อมไม่เป็นความผิด วิทยานิพนธ์ฉบับนี้จึงได้แสดงให้เห็นถึงสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นในการ บังคับใช้กฎหมายและข้อเสนอแนะความเห็นในทางกฎหมายเพื่อใช้ประกอบการพิจารณาในกรณี ที่มีการแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายที่เกี่ยวข้องต่อไปในอนาคต